

ଧାରାବାହିକ ଉପନ୍ୟାସ

ଡା. ଗୌରୀସୁମା ପର୍ତ୍ରା

ବିଷ୍ଣୁମୁଖ ରାତି
ଓ
ମାଲେରା

ଡା. ଗୌରୀସୁମା ପର୍ତ୍ରା

ବ୍ରଜପ୍ରଦୀପ ଓ ନାନ୍ଦିନୀ ମୁଖ୍ୟ

(ପୂର୍ବପ୍ରକାଶ ଉତ୍ତର)

ଦେଶୁ ମନିଷା ପ୍ରଦୂର ଚଙ୍ଗାର ପ୍ରତିବାନରେ ଜଣକୁ ଶ୍ରୀର କରିଛି ଯିଏ ତାର ଭାବା ସ୍ଥାନୀ ସହାଯକ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଆଉ ନିଜେ ବି ହଜାରେ ଚେଷ୍ଟାକରି ବଦଳି ପାଇଲା ନାହିଁ । ଦେଶୁ ସେ ସିଂହାରେ ଉପନାତ ହୋଇ ଯେ ଉତ୍ସନ୍ଧ ଭିନ୍ଦିଗରେ ଉପନାତ ହୋଇବେ । କାହାକୁ କିନ୍ତୁ ସହିକାଳ ପଢିବେ ନାହିଁ । ହେଲେ ଅନିମେଶ କଣ ସହଜରେ ମାନି ବାଲୋକ ! ସେହି ସଂଘରୀ, ଆଦର୍ଶ..ତାଙ୍କ ବାଟ ଗୋଲିବ ନିଷ୍ଠା ।

ଶୈଳୀରେ ଜୀଇବା ପାଇଁ ତ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା..ଆର ଏ ଲୁହ କାହାକୁ ? ଏମାନେ ବାପ୍ରକାଶକୁ ଭିନ୍ନ ନର ଦିଅଛି କାହାକୁ ? କାହାକୁ ଅନକୁ ଦୂରକୁ କରିପାଇଛି ।

ମନେପତ୍ରୀ ପରିଚିତ ତାଖମଟି- ଆଜ ହେଁ ଟିଯର୍..! ପୁଣି ସେ ହିରିଟିଲା ପ୍ରଗଲଭା ହୋଇ । ପରିଚିତକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଅନିମେଶ ।

ଏଇ ସାଙ୍ଗ ସାଙ୍ଗ ପଥାର ଚିଲେ ଏଯାରପୋର୍ଟର । ଭିତରକୁ ପଶୁପତ୍ର ପଚାରିଲେ- ପିଲାମାନେ..କାହାଟି, ବିଶ୍ଵାମାନ୍ତି ତ ?

ସେମାନେ ସ୍ଥଳରେ ଅଛନ୍ତି ! ଏଇଟା ତ ସ୍ଥଳ ସମୟ ନା ? ସ୍ବାରବିକ ଭାବରେ କାହାକୁ କାହାକୁ ମନିଷା ।

ତାହେଲେ ମୋତେ କାହାକୁ ତକାଥିଥିଲେ ଶୁଣେ !

ଗୋଟେ ବିଗ ତିଥିରେ ମେବାକୁ ଅଛି !

ନେବାକୁ..ଭୂମ ଲାଗା ।

ସେ ତିଥିରେ ଦୁମକୁ ନେବା..ଅନିମେଶ ।

ସେ ଅଧିକାର ଦୁମକୁ ମୁଁ ଏଥାଏଁ ଦେଇଲି !

ମୋର ଭଲମହର ନିଷିଦ୍ଧ ମୁଁ ନିଜେ ନେବା ଲାଗେ ।

ଅନ୍ୟ କାହାର ସାହାଯ୍ୟ ମୋର ଲୋତା ନାହିଁ ।

ଆରେ ନା, କେବଳ ଦୁମକୁ ନେବା

ଆଖୁହେଁ..ଆମ ସମ୍ଭାବୁ ନେଇ.. ।

ଏତେଳମ୍ବ ବୁଝାଏନି । ଶାପ୍ର କର । ମୋର

ସେପରେ ବହୁର କାମ ଅଛି ।

କଥ ଅଛି ହିଁ ପେରିଯିବ ?

ହୁଁ ।

ଆମ ଭିତରେ ଯଦି ଏପରି ସଂପକ୍..ଏବି

ଆମେ ଏକାଠି ଗୋଟେ ରାତି ବିଭାଗ ପାଇବା

ନାହିଁ, ନିଶିକି କୋଣସି ସିଂହାତ ନେଇପାଇବା

ନାହିଁ, ତେବେ କଣ ପାଇଁ ଏକାଠି ଅଛେ ଆମେ ?

ଅନିକାଳ ଆମେ ପରସର ସହିତ ଭଲମହର କଥା

ହେବା ବି ଛାତି ଦେଇଛେ । ତେବେ କାହାକୁ

ମିଳ ସଂପକ୍ତିରେ ଜାରିଛେ ନିଜ ଭିତରେ ?

ଦୁମେ କଣ କହୁଛ ମୁଁ ଏକାଠି ରହିବାର

ଚିତା କି ତେଷା କରିନି ବୋଲି ? ରାଗିଗଲେ

ଅନିମେଶ ।

ସେ କଥା ମୁଁ କହୁନି । ମୁଁ ଆମ ବାବଦରେ

କିଛି ବି କହୁନି । ଆହା ସାମା ସା ଭାବରେ

ନୁହେଁ, ଏବେ ଆମେ ଦୁଲସାଙ୍ଗ ଭଲି କଥା

ହୋଇପାଇବା କି ?

ସାଙ୍ଗ ହେବାର ଅଧିକାର ବି ମାହିଁ ଆମରା ।

ଏତିକି କହି ଅନିମେଶ ମୁନାହିଁଲେ ।

ତାହେଲେ ଅପରିଚିତ..ଏଇଧର ବ୍ରେନରେ

ପାଖାପାଖ ହୋଇ ବିଥିବା ଦୂର ଆଗରକୁ

ରାଗି !

(କ୍ରମଶଃ)

କ୍ରିତିକାଣ୍ଡ କାନ୍ତିକା

ଜୀବନର ଶେଷ ଉପଲବ୍ଧି

ବିଭୂଦତ ଦାସ

କ'ଣ ନେଇକି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ'ଣ ବା ନେଇକି ଯିବ ?

ମିଳ ମୋହ ମାଯାରେ ଖାଲି ଘର ହେଉଥିବା ।

ବାବନ ଜଞ୍ଜାଳେ ଛଦି ହୋଇ କ'ଣ ବା ପାଇବ ?

ମୃହ୍ୟୁ ବଢ଼ ଶେଷ ଉପଲବ୍ଧି ସଂପାଦରେ କିଛି ହିଁ ନ୍ଥବ ।

ଶେଷ ନିଶାପ ତ୍ୟାଗ କରିବି ରହିଗଲା କେତେ ଅନ୍ତରୁ କଥା ଜାବନ ଦୀପର ଲିଲି ଲିଲି ଆସୁଥିଲା ମୋ ବୟସର ସିଂଗିଟା ।

ସମୟ କାଳରେ କବଳିତ ମୁଁ ହି ଆର ସମୟ ରହିଲା ନାହିଁ ଯଥା ।

ହୁଅପିଲିନିର୍ମିଳି ଜାବନ ରଦେଶ୍ୟ ମନେ ରହିଗଲା ବ୍ୟଥା ।

ଅନ୍ତର୍ଥାପାଦ ମୁଁ ଯେ ଦିଗନିଯର ସାମାରେଖାରେ ।

ନେତ୍ରଥିକ କହି ବି ବି ହେଉଥାଏ ।

ମନ ହେଉଥାଏ ଛଦି କେତେ ଯେ ପାପ ଆର ପୁଣ୍ୟରେ ।

ମନେ ଉଜିମାରେ ଯାହା ସବୁ କରିଥିଲି ଜହାମାରେ ।

ଜନସାରମ ଅଶ୍ଵ ଛଳକଳ ଉପର୍ଦ୍ଵିତ ସରିକ ନେତ୍ରରେ ।

ଶେଷିଶ୍ଵା ତ୍ୟାଗ କରିବି ବାବାର ମହାପାତ୍ରରେ ।

ମୁଁ ଚରଳୁ ଥାଏ ପୁଣ୍ୟ ପୁନ୍ୟ ଜଣ୍ଣିର ପଥେ ।

ଜହାନାଳା ତ୍ୟାଗ ବାହୁଡ଼ି ଯାଉଛି ପୁନ୍ୟ ଜଣ୍ଣିର ପଥେ ।

ତରି ପରୁଥିଲୁ କୁହରେ ବାଇତା ରୂପ, ଲାକଣ୍ୟ, ପୌବନ ଖୋଲ ନିଆଗାମା ଗଲାର ଟେନ୍ ଆର ମୋ ହାତର କଙ୍କଣ ଖାଲି ଅଛି ଗଲାରେ ଫୁଲମାଳ ସହ ମଥରେ ପରିବିତ ଦହନ ।

ଶେଷରେ ଛାଡ଼ି ମହାଜା ଗାଢ଼ି ଅଛି କୋକେଇ ମୋ ବାହନ ।

ପାଲଚୁଆୟ ଧାରେ ଧାରେ ମୁଁ ହିଁ ଧୂଆଁ ଆର ପାର୍ତ୍ତେକୁ

ଛାଡ଼ି ଯାଉଥିଲି ଗର୍ବ, ଅନ୍ତଃ, ଆପଣଙ୍କ ଅର୍ବ ଶିଖାକୁ ।

ଆମ ମୁଣ୍ଡରେଣ୍ଡାର ରେଳାଟି ଓ ତାର ଜଟିହାସ ଅନ୍ତରେ ସଂକର ନିବିଦ୍ଧ ବନ୍ଦମ

ବିଜ୍ଞାନ

ଭାରତୀୟ ରେଳବାଇ ରେ ବାଷ୍ପ ଚାଲିତ
ଜଞ୍ଜିନର ସ୍ଥିତି ଅନନ୍ୟ ଏବଂ ଝାଡ଼ିହାସିକ ଥିଲା ।
ମୟୁରଭଞ୍ଜ ମାଟିରେ ରେଳ ର ଶୌରବମୟ
ଝାଡ଼ିହାସ ସର୍ବଦା ଆମ ପାଇଁ ଏକ ପୁଲକପ୍ରଦ
ପ୍ରେରଣା । ଆମ ମୟୁରଭଞ୍ଜ ର ଶୌରବମୟ
ଝାଡ଼ିହାସ ବହନ କରୁଥିବା ଏହି ରେଳ ଜଞ୍ଜିନ
ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ଏହି କଳା ରଙ୍ଗର
କୋଇଲା ଜଞ୍ଜିନ ଗୁଡ଼ିକ ହୁଏତ ଭୁଲି ଯାଇ
ଆଇପାରେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଅତୀତ । ଭୁଲି
ଯାଇଥିପାରେ ସେମାନଙ୍କର ସେଦିନର ସେହି
ଅବିସ୍ମରଣାୟ ଚିତ୍ର । ଆଜିବି ଏକ ଅଳିଭା ସୃତି
ହୋଇ ରହିଛି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ । ଆଉ ଆଜିର
ଓଡ଼ି ଶାରେ, ନିଶ୍ଚଯ ଜଣେ ସ୍ଵାଭିମାନୀ
ମୟୁରଭଞ୍ଜିଆଟିଏ ଗର୍ବ କରିବ ତା'ର ସମ୍ମାନ
ଅତୀତର ରେଳ ଝାଡ଼ିହାସରଥରକ୍ତି ଗାଆ କୁ
ନେଇ... । ମାନସ ପଚରେ ଆଜିହୋଇଯାଏ
ରୂପସା ରୁ ବାଙ୍ଗିରିପୋଷିର ହୈନ ଲାଇନ୍ ଓ
ଡହିଁରେ ରେଳ ଚଳାଚଳ । ନେରୋଗଜ
ରେଳଲାଇନ ଚାଲୁଥିଲା କୋଇଲା ଜଞ୍ଜନ ।
ପଚରେ ଯୋଡ଼ିହୋଲା ଟିକେଲି ଜଞ୍ଜନ । ପୁଣି
ନିର୍ମାଣ ହେଲା ବ୍ରତଗଜ ରେଳଲାଇନ । ଚାଲିଲା
ଦୃଢ଼ଗାମୀ ରେଳଗାତି । ବାଙ୍ଗିରିପୋଷିରୁ
ଭୁବନେଶ୍ୱର ସୁପରଫାସ୍ ଏବଂ ଭଞ୍ଜପୁରୁ
କୋଳକତାର ଶାଲିମାର । ଶିମିଲିପାଳ ଏହିପ୍ରେସ୍
ନାମରେ ।

ତା' ସବୁ ଡିଏମ୍ସ୍, ମେମ୍ସ ଜୟାଦି । ରୂପସା-
ବାରିପଦା -ବାଙ୍ଗିରିପୋଷି ନେବୋ ଗଢ଼ କେଳ
ଲାଇନ ମଧ୍ୟରେଇଅର ପୂର୍ବତନ ଶାସକ ମହାରାଜା
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଉଞ୍ଚାଦେଓଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ
ହୋଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାରେ କୌଣସି
ରେଳଗାଡ଼ି ର ଚଳଚଳ ନଥିଲା । ସେତେବେଳେ
ମଧ୍ୟରେଇଅର ତକ୍କାଳୀନ ମହାରାଜା ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର
ଉଞ୍ଚାଦେଓ ପ୍ରଥମ କରି ବାଷ୍ପଚାଳିତ ଲଞ୍ଜିନ ଥିବା
ରେଳଗାଡ଼ି ଚଳାଇଥିଲେ । ଯାହାକି ୧୯୦୩
ମସିହାରେ ରୂପସା ଠାରୁ ବାରିପଦା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ

୧ ୯୦୪ ମସିହାରେ ଲେକମାନଙ୍କର ଯାତାଯତ
ତଥା ବନ୍ୟଜାତ ଦ୍ରୁବ୍ୟର ରଘୁନାୟ ପାଇଁ ରୂପସାରୁ
ବାଞ୍ଜିରିପୋଷିର ତାଳବନ୍ଧକୁ ଏହି ଲାଇନର
ସଂପ୍ରସାରଣ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତାହା ପ୍ରୁଥମେ
ନେବୋଗେଜ୍ ପରେ ମିଟର ଗଜରେ ରୂପାନ୍ତରାଣ
ହୋଇଥିଲା । ସନ ୨୦୦୪ ମସିହାରେ ଏହା
ବ୍ରତଗେଜ୍ ରେ ପରିଶତହୋଇଛି ।

ପିଲା/ବେଳେ ମୋଟେ କିଏ କହିଥୁଲା/
କହିପାରିବିନି ?

କିନ୍ତୁ ଏହି ରେଳଗାଡ଼ି କୁ ଆମେ ମା' କାଳି
ବୋଲି ଭାବି ମୁଣ୍ଡ ନୂଆଇଁ ପ୍ରଶାମ କରୁଥିଲୁ।
ଯିବା ଆସିବା ବେଳେ ରେଳଧାରଣା ପାର
ହେଉଥିବା ସମୟରେ ଯଦି ରେଳଗାଡ଼ି ଛିତା
ହୋଇଥାଏ ଉଞ୍ଚିପୁର ଷ୍ଟେସନରେ ଅବା
ବାଘତାରୋଡ଼ରେ । ଷ୍ଟେସନ ବଜାରର ବଜା
ଷ୍ଟେସନରେ ରେଳଗାଡ଼ି ରୁଷାରୁ କେତେ ବେଳେ
ଆସି ଲାଗେ ? କିନ୍ତୁ ଆମର ଭେଟ ହୁଏ ଉଞ୍ଚିପୁର
କିମ୍ବା ବାଘତାରୋଡ଼ରେ ସ୍କୁଲ ଯିବା ଆସିବା
ସମୟରେ । ସବୁଦିନ ପରି ଉଞ୍ଚିପୁର ଷ୍ଟେସନରୁ
ରେଳଗାଡ଼ି ହୁଇସିଲା ମାରେ । କୋଇଲା ଚାଲିତ
ରେଳଇଞ୍ଜିନରେ ଜଣେ ନାବିକ, ଅଗ୍ରିଶମ
କର୍ମଚାରୀ, ଏବଂ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ନେଇ ତିନିଜିଣିଆ ଆ
ଚିମ ଦାରା ପରିବାଳିତ ହେଉଥିଲା । ଅଗ୍ରିଶମ
କର୍ମଚାରୀ ଜଣକ ଭଙ୍ଗା ଭଙ୍ଗା କୋଇଲାକୁ
ଇଞ୍ଜିନର ଅଗ୍ରି ବାହ୍ୟରେ ପକାନ୍ତି । ଅଗ୍ରି ପ୍ରକଳିତ
ଚାଲିର ହଳଦିଆ ଅଗ୍ରିପିଣ୍ଡ ଯାହାର ଚାପମାତ୍ରା ପ୍ରାୟ

୪ ୮ ୦ ଟିକ୍ରୀ ଥାଏ । ମସିହା
୨୯୮୭, ୧୯୮୭ ହେବ । ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କ
ଆଜ୍ଞା କହୁତ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ସେତେବଳେ
ଆଜ୍ଞାପୁର ରେଳେସନ ଟି କାରଣ ସେଠାରେ
ଥିଲା କାହାରେ ଏକ ପାଣି ଘର ? ଅବା ପୁରାତନ
ଜାଗାମଧ୍ୟର ଟିକଟ ଘର ମନେପଡ଼ୁନି । କିନ୍ତୁ
ମନେ ଅଛି ସେଠାରେ ଥିଲା ଏକ ଲୁହାର କବାଟ ।
କବାଟଟି ସମ୍ମୂର୍ଖ ଲୁହା ରେ ଡିଆରି ଆମେ ଆସୁ
ଦେଖି କବାଟରେ ନଟୁ କଣ୍ଠା ଖୋଲିବା ପାଇଁ ।
ନଟୁ କଣ୍ଠା ବଦାଳାଇବା ପାଇଁ । କେମିତି ପ୍ରସେଷ
କୁଣ୍ଡିଲେ ତ ? ନଟୁର କଣ୍ଠାଟିକୁ ଲୁହାର କବାଟରେ
ରଖୁ କବାଟଟିକୁ ଜୋରରେ ଜାକି ଧରି କଣ୍ଠାକୁ
ବୀପରିତ ଦିଗରେ ବୁଲାଇଲେ କଣ୍ଠାଟି ବେଶ
ଆପଣା ଛାଁ ବାହାରି ଆସିବ । ତା'ପରେ ପୁଣି
ବୀପରିତ ଦିଗରେ ବୁଲାଇଲେ ପୁଣି ନୂଆ କଣ୍ଠା
ବସିଯିବ । ପୁଣି ଏହି ରେଳଗାତି ମନେପକାଇ
ଦିଏ ବାରିପଦା ମାଟିର ସ୍ଵପରହିତ ଓଡ଼ିଆ ଚଳକ୍ଷିତ୍ର
ଫୁଲଚନ୍ଦନ ସିନେମାର କଥା । ଏହି ରେଳଗାତିରେ
ଚଳକ୍ଷିତ୍ର ନାୟକ ଆମ କୁନିଆ ଭାଇ
ରେଳଗାତିରୁ ଓହ୍ଲେବାର ଦୃଶ୍ୟ । ଉଞ୍ଚପୁରରୁ
ବାମୋଦରପୁର ଜାତୀୟ ରାଜପଥର ବାଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ
ଅନେକ ଫୋଟ ସୁଗ ହୋଇଛି । ଏହିପରି
ଅନେକ ଓଡ଼ିଆ ଚଳକ୍ଷିତ୍ର ରେ ମଧ୍ୟ ଏହି
ରେଳଗାତି ରହିଛି । ଏବେବି ଉଞ୍ଚପୁର ଷେସନ
ରେ ସେହି ବରଗଛ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।
ସେଠାରେ କାମ ସନ୍ଧାନରେ ପ୍ରତ୍ୟେ ଆସୁଥିଲେ

ନେକ ଶ୍ରମିକ । ଜମାହୁଅନ୍ତି ଅନେକ କୁଶଳୀ
ଅଣ କୁଶଳୀ ରାଜମିସ୍ତା, ମୁଲିଆ, ମୁଲିଆଣୀ
ଏ କିଏ ରେଜା ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି । ସେହିଠାରୁ
ସମାନେ ନୂଆ କାମ ର ନିୟୁକ୍ତ ପାଇ ଯାଇଥାନ୍ତି ।
କାମ ଯଦି ବେସା ଦିନ ହେବାକୁ ଥାଏ
ତବେ ସେମାନେ କାମ ସାରିବା ପରେ ହିଁ ପୁଣି
ସନ୍ତି ସେହି ସ୍ଵାନ୍ତକୁ ନୂଆ କାମର ଖୋଜରେ ।
ସହିପରି ବାଙ୍ଗରିପୋଷି ରେଳଷେସନ । ଆମେ
ମୁଁ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ ଷେସନ ଆୟୁ । ଲଞ୍ଜିନର
ଲାଣି ଦେଖୁ । ରେଳଗାଡ଼ିର ପାଣିଯିଆ ଦେଖୁ ।
କ ବତ କୃଅ ଭଲି ଦେଖାଯାଉଥିବା ପାଣି
ରକ୍ଷଣ ଉଣ୍ଟାରୁ ପ୍ରଥମେ ପାଣି ଯାଇ ପଶେ
ସନ୍ତରେ ଥିବା ପାଣିଗଙ୍କିରେ ।

ତା' ପରେ ରେଳ ଜଞ୍ଜିନରେ । ଏହାକୁ ଛାଇପିଆ କହିଥାନ୍ତି । ବାଙ୍ଗିରିପୋଷି ରେଳଷ୍ଟେସନ
ର ଥବା କାର୍ଟର ମୁଣ୍ଡିକର ସେତେବେଳେ
ନେକ ରେଳ କର୍ମଚାରି ରହୁଥିଲେ । ମାମୁଁ ଘରୁ
କିମି ଦୂରେ ରେଳ ଷେସନ । ସେମାନେ
ମା ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଦେଖୁଲେ ପାଠ
ଗାନ୍ତି । ସବୁ ଠିକ ଠିକ କହିଲେ ବହୁତ ଖୁସି
ଅଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଖୁସିରେ ଚକଳେଟ
ଥ ଦିଅଛି । ପରେ ଜାଣିଲି । ସେମାନଙ୍କୁ
ଗଙ୍ଗକୁଳି କହନ୍ତି । ଧନ୍ୟ ସେମାନେ ଆଉ
ସମାନଙ୍କ ପାଠପତ୍ର ପ୍ରତି ଚିନ୍ତାଧାରା କେତେ
ହାନି !

ଆଜି ସେମାନେ ମନେ ପଡ଼ନ୍ତି ।

ରେଳଧାରଣାରେ ଦେଇ ଚେପା କରିବା ଏବଂ
ପୁର କାଳ ଏହି ଆକାର ପରି
ହୋଇଯିବାପରେ ସ୍ତୁତା ରେ ବାନ୍ଧି ଘୂରାଇବା ।
ଏସବୁ ଥିଲା ସେତେବେଳର ନିତିଦିନିଆ ଘଟଣା ।
ରେଳଯାଇଥିବ ବାଙ୍ଗିରିପୋଷି । ଫେରିବ ଠିକ୍
ଆମ ବଞ୍ଚି ରେ ପାଖାପଖ୍ୟ ଦିନ ଡିନିଟାରେ । ବାଟିପଦା ସହଜକୁ
ରେଳଗାଉର ପ୍ରବେଶ । କ୍ରମେ ଦାମୋଦରପୁର
ବାଙ୍ଗରୁ ବାଯଁଯୋଡ଼ି ନଦୀର ପୋଲ ଉପରେ
ରେଳଗାତି । ତଳେ ରାମବୁଢ଼ାର ଗାଇଗୋଠ ।
ରେଳ ଗାତି ଫେରିଲା ମାନେ ଘରକୁ ଫେରିବାର
ସମୟ ଉପନୀତ । ଗାଇଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ରେଳଗାତିର
ହର୍ଷ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଆପେ ଆପେ ଘରମୁହଁ
ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେହି ନଦୀ ପୋଲ ଉପରେ ।
କହିବାକୁ ଗଲେ ରେଳଗାତିର ଅସିବା ଏବଂ ଯିବା
ସମୟକୁ ନେଇ ଲୋକମାନେ ନିଜ ନିଜ
ହାତମଣ୍ଡାକୁ ମିଳାଇଥାନ୍ତି ଦିନ ଦଶଟା ।
ରେଳଗାତିର ବାଙ୍ଗିରିପୋଷିକୁ ଯିବା ସମୟ ।
କେବେ କେମିତି ସ୍କୁଲ ଛୁଟି ଥିବା ଦିନମାନଙ୍କରେ
ରେଳଗାତି ଗଲାବେଳେ ଆମେ ନଦୀ ରେ
ଗାଧୋଉଥାଉ । ରେଳଗାତିରେ ଯାଉଥୁବା
ଯାତ୍ରାମନଙ୍କୁ ଟାଟା ବାଇ -ବାଇ କରୁ । ସେତେ
ଯେମିତି ? ସେମାନେ ଆମର ବନ୍ଧୁ -ପରିଜନ ।
ମାତ୍ର ସତକାଥାଟି ହେଲା ସେମାନେ ଆମର କେହି
ନୁହନ୍ତି । କେବଳ ରେଳଯାତ୍ରୀ । ରେଳଗାତି ସହ
ଆମର ଆମ୍ବିଯତାର ସମ୍ପର୍କରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ
ନିଜର ପରି ମନେ ହୁଅନ୍ତି ।

ପକୁ ମୟୂରଭଙ୍ଗ, ବାରିପଦା

କ'ଣ ବିଶ୍ୱରେ ସ୍ଥାପ୍ନୀ ଶାନ୍ତି ସମ୍ଭବ ?

ମୌଳା ପଞ୍ଜି ହଙ୍କ ଖୀଁ

ସେ ଦିନ ଥୁଲା ୨୨ ଜାନୁଆରୀ ୨୦୨୩ । ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଅହମଦୀୟା ମୁସଲିମ ସଂଗଠନ ପକ୍ଷରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ତାରକା ହୋଟେଲ ପାଲ ହାଇମ୍‌ଟ୍ ଠାରେ ଏକ ଶାନ୍ତି ସମ୍ମିଳନାରେ ଯୋଗଦେବାର ଦୌରାଗ୍ୟ ପାଇଥିଲି । ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି, ସେଠିକାର ପରିବେଶ, ପରିଭାଷା, ମନ ଓ ମତାମତ ଶାନ୍ତିକୁ ଖୋଜୁଛି । ଏହି ମହାନ ସମ୍ମିଳନୀରେ ସ୍ୱାମ୍ ମହାମହିମ ରାଜ୍ୟପାଳ ପ୍ରୋଫେସର ଶ୍ରୀ ଗଣେଶୀ ଲାଲ ମୁଖ୍ୟ ଅଚିଥୁ ଭାବେ ମଂଚରେ ବିରାଜିତ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଗନ୍ଧଶରେ ଥିଲେ, କେତେକ ଯୁଦ୍ଧଭରସିରିର ଉପକୁଳପତିମାନେ ଏବଂ ବୁନ୍ଦିଜୀବୀମାନେ, ରାଜନେତାମାନେ, ସେହିଭଳି ହଲ୍ଲରେ ଭରି ରହି ଥିଲେ ଅନେକ ପୂର୍ବତନ ସାମରିକ ଅପିସରମାନେ, ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ମେଘାବା ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀମାନେ, ରିସର୍ଚ ସ୍କଲାରମାନେ, ଆଇନଜୀବୀମାନେ, ଡାକ୍ତରମାନେ, ଜଂଜିନିୟରମାନେ, ସମାଜସେବୀମାନେ, ସର୍ବଭାରତୀୟ ପ୍ରରର ଅନେକ ଖେଳକିମାନେ, ସକଳ ଧର୍ମର ପୁତ୍ରନିଧିମାନେ ତଥା ସାମାଦିକମାନେ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଚାଲିଥୁଲା ଆଲୋଚନା କି କାହିଁକି ଏଭଳି ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱଯ

କାହିଁକି ବିକାଶର ଫଳ କେବଳ କେତେକ
ସୁଷ୍ଠିମେଘ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ସୀମିତ
ରହିଯାଉଛି । ତେବେ ଏକ ସଭ୍ୟ ସମାଜରେ
ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଓ ସ୍ଵାର୍ଥକୁ ନେଇ ଏକ ବିକଶିତ
ସମାଜ କାହିଁକି ଗଠନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନାହକ ଆମେ ନିଜ ସ୍ଥାଥରୁ ଉପରକୁ ଠଠ ଏକ ସ୍ଥାନେ ସମାଜର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜିବା ପାଇଁ ତଥା ବିଶ୍ୱରେ ସ୍ଥାଯୀ କାଣ୍ଡ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ସେଠି ସମାପ୍ତେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ପାରିଥିଲେ । ଅଥମଦିପା ମୁସଲିମ ସଂଗଠନର ଦୃଢ଼ ଚିକାଷ ଯେ ଏହିଭଳି ଏକ ପ୍ରଥମବା ବା ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ।

ଉକ୍ତଷ୍ଟ କଳାର ଦେଶ ଉକ୍ତଳ ବା ଆମ ରାଜ୍ୟ ପଢିଶା । ଡେଣିଶାର ଅଧୁବାସୀ ଯୁଗେସୁଗେ ଶାନ୍ତିର ପର୍ବକୁ ବଜାୟ ରଖୁବାକୁ ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟା କରିଆସୁଛନ୍ତି । ଚଣ୍ଡାଶୋକ ଧର୍ମାଶୋକ ହୋଇପାରୁଛି । ସେହି ଭଲି ଉକ୍ତ ସାଲବେଗ ହୁଅନ୍ତୁ ବା ଦାଶିଆ ବାଉରୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ମନ୍ଦିର କାଳୀନୀ ସହର ଏହି ଏକାମ୍ର ସହର ହେଉ, ବା କମନ୍ତାଥ ସଂସ୍କୃତିର ଦେଶ, ଓଡ଼ିଆ ସମାଜ ସବୁ ତେବେତାକିମୁଁ ଭୁଲି ସବୁଠି ଶାନ୍ତିର ପ୍ରୟାସ ଜାରି ରଖୁଛି । ବିଶ୍ୱ ଭାତ୍ର ପାଇଁ ଆମ ରାଜ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଏକ ଉଦାହରଣ ହୋଇଛି । ଉକ୍ତଳର ନୌବାଣିଜ୍ୟ କଥା ହେଉ ବା ସୁକ୍ଷ୍ମ କାରିଗର ଏବଂ କାରିଗରୀ, ତାରକଥି ଶିକ୍ଷ ହେଉ ବା ବାନ୍ଧକଳା ସମଳପୁରୀ ବା ମାଣିଆବନ୍ଧ, କୁଆପାଟଣା ପାଠ ଶାତି ହେଉ । ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଡେଣିଶାବାସୀ ନିଜର ନିଖୁଣ୍ଡତା ଓ ପାରଦର୍ଶତା ଦେଖାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସବୁ ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ଲାଗୁଛି ଏହି ଶାତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିଗରେ ଆମକୁ ହିଁ ଅଂଗ ଭିଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ଶାନ୍ତିର ଶାର୍କ ବାହାର କରି ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଏହି ଶାନ୍ତିର ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ଵାୟମୀ

ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଶାଖା
ଅହମଦାୟା ମୁସଲିମ ସଂଗଠନର ଏହି ଶାନ୍ତି
ସମ୍ବିଳନୀ ନିଶ୍ଚିତ ଏକ ମାଳକ ଖୁଣ୍ଟ ହେବ।
ଶାନ୍ତି ପ୍ରାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୀତାରେ ଲେଖାଅଛି;
ତମେବ ଶରଣ ଗଛ, ସର୍ବଭାବେନ ଭାରତ /
ତତ୍ପ୍ରଥାଦାତ୍ ପରାଶାନ୍ତି, ସ୍ଥାନଂ ପ୍ରାୟସି ଶାନ୍ତିଂ।
ଅର୍ଥାତ୍ ହେ ଭାରତ ! ତୁମେ ସର୍ବତୋ ଭାବରେ
ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଶରଣ ପଶ । ତାହାଙ୍କ
ଅନୁଗ୍ରହରୁ ତୁମେ ପରମ ଶାନ୍ତି ଓ ନିତ୍ୟଧାମ
ପ୍ରାୟ ହେବ । (ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତଗୀତା, ଅଧ୍ୟାଯ ୮,
ଶ୍ଲୋକ ୨) ସେହିଭଳି ପବିତ୍ର କୋରାନରେ
ଲେଖାଅଛି; “ଅଳା ବିଜିକ୍ରିଲ୍ଲାହି
ତତ୍ମଙ୍ଗନ୍ତକୁଳୁବ” ଅର୍ଥାତ୍ ମନେରଖ ଯେ
ଅଳାଙ୍କ ସୁରଣରେ ହିଁ ହୃଦୟ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ

କରେ । (ପବିତ୍ର କୋରାନ, ଅଧ୍ୟ ୧୩, ଆଯତ
୨୯) ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଅହମଦାୟା ମୁସଲିମ
ସଂଗଠନର ପଂଚମ ଖଳିପା ହଜରତ ମିର୍ଜା
ମସରୁର ଅହମଦ ଏବେ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ
ଭ୍ରମଣ କରି ସେଠାକାର ନେତା ଓ ରାଜନେତା
ଡିଆ ପ୍ରଶାସକଙ୍କୁ ଭେଟି ବିଶ୍ୱରେ ସ୍ଥାୟୀ ଶାନ୍ତି
ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଏବଂ ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତକୁ କିପରି
ମିଲିମିଶି ରୋକି ପାରିବା ସେ ବିଷୟରେ ପ୍ରଯାସ
କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ମିର୍ଜା ମସରୁର ଅହମଦ କୁହାନ୍ତି;
ବିଶ୍ୱଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ୧୦ଗୋଟି ମୌଳିକ ନାଟି
ରହିଛି । ତାହା ହେଲା ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା ।
ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା । ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଏକତାଙ୍କୁ
ପ୍ରଶାସ ଦେବା । ପରମାଣୁ ଅସ୍ତ୍ର ବର୍ଜନ କରିବା ।
ଅସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟାର ବ୍ୟବସାୟରୁ ଲାଭ ଉପାର୍ଜନ ବନ୍ଦ

କରିବା । ଅର୍ଥନେତିକ ସମାନତା ସୁଷ୍ଟି କରିବା
ଏବଂ ଦାରିଦ୍ର ଦୂର କରିବା । ଦେଶର ବିକାଶ ଓ
ଉନ୍ନତି ସକାଶେ ଉଦ୍ୟମ କରିବା । ଚରମପଦ୍ମୀ
ଦଳର ପ୍ରତିବାଦ କରିବା । ପାରିଷାରିକ ଆସ୍ତା ପ୍ରତି
ସମ୍ବାନ୍ଧ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା । ଏବଂ ମାନବ ଜ୍ଞାତିର
ସେବା କରିବା ।

ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଳି ମିଶି ସ୍ଥାଯୀ
ବିଶ୍ଵଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିଗରେ ନିଜ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ବହନ କରିବା । ଏବଂ ମିର୍ଜା ମସବୁର ଅହମଦଙ୍କ
ଏହି ଚିତ୍ତାଧାରାକୁ ସ୍ଥାଗତ କରିବା ସହ ଏହାର
ସଦ୍ବୁଦ୍ଧପ୍ରେସର କରି ବିଶ୍ଵ କଲ୍ୟାଣ ଦିଗରେ ପ୍ରୟାସ
ଜାରି ରଖିବା । ଏହା ହଁ ଆମର କାମନା ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଯୁନିଟ-୪
ଦୂରଭ୍ୟ/ଫୋନ୍: ୯୯୯୯୯୪୦୪୭

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଯୁକ୍ତିଚ-୪
ଫୋନ୍: ୯୯୯୯୮୦୪୦୪୭

